

Věž víry

Dashanel si přála, aby její víra v Krista byla veliká a pevná.

Gretchen Picklesimer Kinneyová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál na Jamajce.

Dashanel pomohla svému staršímu bratrovi vyndat z trouby ořechový chléb. Voněl skvěle!

Poté uslyšela fukání na dveře. „Misionáři jsou tady!“ zvolala její sestra.

Dashanel se rozběhla ke dveřím. Návštěvy misionářů měla moc ráda. Vždy, když k nim přišli na návštěvu, se cítila dobře. Občas přinesli hry, které mohla se sourozenci hrát.

„Tyrell zase upekl ořechový chleba!“ řekla

Dashanel. Její bratr pro misionáře rád připravoval jídlo.

„Už se nemůžu dočkat, až ho ochutnám,“ řekl starší Colas. Spolu se starším Yusakim vešli dovnitř a posadili se na podlahu. Dashanel, její bratr, sestra a maminka se posadili naproti nim.

„Co budeme na dnešní lekci dělat?“ zeptala se Dashanel.

Starší Yusaki vytáhl komín kelímků. „Postavíme věž víry. Každý z těchto kelímků představuje něco, co můžeme dělat, abychom budovali víru v Ježíše Krista.“

Starší Yusaki začal z kelímků stavět věž. Dashanel si všimla, že na kelímcích jsou slova jako „modlitba“, „studium písem“ nebo „shromáždění“.

„Vy jste nás požádali, abychom tohle všechno dělali jako rodina,“ řekla.

„Přesně tak,“ řekl starší Colas. „Když to děláte, budujete svou víru v Ježíše Krista.“

Dashanel a její sourozenci se střídali ve stavění věží z kelímků, zatímco poslouchali lekci.

Dashanel poté, co misionáři odešli, přemýšlela o tom, čemu je učili. Přála si, aby její víra v Krista byla veliká a pevná, tak jako věž, kterou postavila.

Jak měsíce ubíhaly, Dashanel se od misionářů dozvíдалa o evangeliu více a více. Začala společně s rodinou navštěvovat církevní shromáždění. Představovala si, jak je její věž víry stále vyšší a vyšší.

Jednoho dne, poté co misionáři odešli, si Dashanel povídala s maminkou. „Můžu se dát pokřtít?“ zeptala se.

„Jsi si jistá, že jsi připravená?“ zeptala se maminka. „Ano,“ odpověděla Dashanel. „Chci následovat Ježíše.“

„Dobře,“ řekla maminka. „Jestli chceš, můžeš se dát pokřtít.“

Dashanelin bratr a sestra se také rozhodli dát se pokřtít. Maminka řekla, že se ještě na křest necítí připravená.

V den křtu si Dashanel a její sourozenci oblékli bílé oblečení. Každý z nich trpělivě čekal na to, až bude pokřtěn.

Když přišla řada na Dashanel, starší Yusaki jí pomohl do vody. Pak odříkal modlitbu křtu a ponořil ji pod vodu. Když se Dashanel znovu vynořila, nemohla se přestat usmívat! Naplňoval ji pocit radosti a čistoty. Přála si, aby ten pocit nikdy nezapomněla.

Dashanel dál dělala to, co posilovalo její víru v Ježíše Krista. Četla s rodinou písmo. Modlila se k Nebeskému Otci. Chovala laskavě se k druhým. A pamatovala na to, jak se cítila, když se dala pokřtít. Přála si, aby ten pocit zažila i její maminka.

„Maminko, proč se nedáš pokřtít?“ zeptala se Dashanel jednoho dne.

Maminka chvíli nic neříkala. „Byla jsi pro mě dobrým příkladem. Teď musím být dobrým příkladem já tobě,“ řekla. „Chci se také dát pokřtít.“

V den maminčina křtu byla Dashanel moc šťastná. Když maminka vystoupila z vody, všichni se usmívali. Nyní mohla celá Dashanelina rodina stavět věže víry společně. ●